

Ο τζίτζικας και ο μέρμηγκας

Είναι άνοιξη. Ο κυρ Τζίτζικας με την κιθάρα του, βγαίνει στην εξοχή κι αρχίζει το τραγούδι του.

Δεν έχει καμιά έννοια στο μυαλό του. Ξυπνάει πρωί πρωί, το ρίχνει στο τραγούδι και σταματάει το βράδυ, για να ξεκουραστεί και να κοιμηθεί.

– Τραγούδι και χαρά, μόνο έτσι αξίζει να ζει κανείς! λέει στα λουλουδάκια που τον κοιτάζουν με θαυμασμό. Μη στενοχωριόσαστε ποτέ για τίποτα και γλεντάτε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Είμαι το πιο ευτυχισμένο έντομο του κόσμου και δίνω ζωή στον κάμπο και στα δάση με το τραγούδι μου.

Σε λίγο, όμως, σκοτείνιασε,
και ο τζίτζικας μας, αφού
καληνύχτισε τα λουλουδά-
κια, αποφάσισε να κοιμηθεί
για να ξεκουραστεί.

Οι μέρες πέρασαν, και να
που έφτασε το καλοκαίρι. Ένα πρωί, σαν βγήκε
ο ήλιος, ο τζίτζικας πήρε την κιθάρα του στην
αγκαλιά του και άρχισε πάλι το τραγούδι του.

Εκείνη τη στιγμή έτυχε να περνούν κάτω από
το δέντρο μερικά μερμήγκια που, το καθένα τους,
κουβαλούσε κι από έναν βαρύ σπόρο από στάρι.

– Πάλι άρχισε το τραγούδι του ο τζίτζικας, είπαν μετα-
ξύ τους. Δεν νοιάζεται για τίποτα, τεμπελιάζει και τρα-
γουδάει όλη την ημέρα.

Πίσω από αυτά τα μερμήγκια, ακολουδούσαν δυο άλ-
λα, που έσπρωχναν με πολύ κόπο ένα μεγάλο φασόλι.
Μα ήταν πολύ βαρύ και βογκούσαν από την προσπά-
θεια. Δεν σταματούσαν, όμως, να πάρουν ανάσα.

– Ε! τους φώναξε ο τζίτζικας.

Πόσο σας λυπάμαι, καημένα! Από το πρωί ως το βράδυ κουβαλάτε σπόρους. Δεν βαρεθήκατε πια; Καθίστε λιγάκι να ξεκουραστείτε και να τραγουδήσετε κι εσείς. Η ζωή είναι όμορφη μόνο όταν κάθεται κανείς και όταν τραγουδάει. Δεν βλέπετε εμένα, τι όμορφα περνώ που δεν δουλεύω;

Τα δυο μερμήγκια δεν του αποκρίθηκαν.

«Άφησέ τον να λέει και να μας κοροϊδεύει»,
είπαν μεταξύ τους. «Εμείς ας κοιτάξουμε τη
δουλειά μας. Πρέπει να γεμίσουμε τη φω-
λιά μας με σπόρους για να έχουμε τον
χειμώνα, που θα πιάσουν τα κρύα και
τα χιόνια».

